

[Morten Lange.]

sneget mig til at få et organ, som måske står det ærede medlem nær, Frit Forum, til at bringe nogle synspunkter fra vor side vedrørende omsætningsafgiften o. lign., og måske ville det have gjort det endnu nemmere, hvis det ærede medlem hr. Per Hækkerup havde brugt sin indflydelse på et ham nærtstående organ, regeringsorganet Aktuelt, til at vise den, skal vi sige rimelige høflighed at invitere mit parti til at deltage i den åbne debat i bladets spalter. Så er jeg helt sikker på, at der ikke havde været så mange fejl i det ærede medlems resumé af vore forslag.

Jeg indrømmer, at den praksis, mit parti har fulgt, i sin enkelhed er den, at vi havde lagt mærke til, hvad ordføreren for socialdemokratiet, det ærede medlem hr. Peter Nielsen, sagde ved første behandling af lovforslaget, hvor han ganske klart fremdrog, at en ændring af spørgsmålet om skattefradragret i virkeligheden nok var den mest nærliggende vej til at få en endnu bedre lovgivning ud af det. Når vi så skulle snakke om forlig, var der vel ikke noget nemmere og ikke noget nærmere end lige netop at trække dette frem som en af de ting, man kunne tage ind i en rimelig form for forhandling. Men nu er et sådant forlig naturligvis en vanskelig sag. Det er ikke så forfærdelig svært, hvis man giver sig af med det, så på én gang at stange ål og ålekvabber. Det kan gøres uden stor kunst. Det er straks noget vanskeligere at stange ål og skyde ænder på én gang, og der er et temmelig gammelt mundheld, der siger, at at stange ål og gå på harejagt samtidig rent ud sagt er umuligt. Det kræver i virkeligheden ganske særlige forudsætninger, nemlig en isvinter, der har ramt landet. Jeg tror også, det har en vis betydning for bedømmelsen af de forhandlinger, der just er bragt til afslutning.

Hvis man skulle have kunnet vente, at det var blevet til det helt store femkantede forlig, skulle det have været i en for landet klar katastrofesituation, hvor vi alle skræmt var kommet sammen og havde sagt: nu må vi gøre et eller andet, næsten lige meget hvad det er, og så håbe det hjælper. Men det sædvanlige er, når man skal lave et forlig, at man må vælge, til hvad side man vil gå, og efter hvilke principper man vil forliges. Nu valgte

man at gå over til en middag på Langelinje. Det var en besværlig invitation, der førte til lange og indviklede forhandlinger under desserten og gentagne møder. Jeg har naturligvis også grund til at regne med, at denne udmærkede middag på Langelinje har kostet en lille smule anstrengelse og udgifter på budgettet. Jeg skal benytte lejligheden til at sige til det ærede medlem hr. Per Hækkerup og til hans parti, at skulle man en anden gang have lyst til at skaffe sig et brugbart flertal til et forlig, så er jeg sikker på, at det kan gøres væsentlig nemmere; jeg tror endog det kan gøres ved en gang pølser på Nørreport, og jeg har en fornemmelse af, at selv dette beskedne traktement ikke er værre som forligsoplæg, end at selv medlemmer af det radikale venstre vil kunne deltage i den almindelige pølseospisning, uden at der sker nogen katastrofe ved det.

Nu har man altså truffet sit valg, og man har valgt en nedskæringslinje med en meget stærk konservativ hældning. Jeg skal ikke igen gå hele dette forlig igennem, men det er temmelig klart, hvor meget det er blevet farvet af det ærede medlem hr. Poul Sørensens indstilling, måske mest i forhold til alle de farver, der er kommet på det. Jeg vil imidlertid blot beskæftige mig med et ganske enkelt af de områder, der indgår i forliget, nemlig spørgsmålet om nedskæring af de offentlige investeringer.

Nu har vi i det høje ting i de sidste 2-3 år, måske længere, bestændigt hørt gentaget, at det, det gælder om, er at føre en rigtig investeringspolitik. Midlerne må investeres, de må ikke bruges til luksus eller andet overflødig forbrug. Det gælder naturligvis, skulle man regne med, både offentlig og privat investering; de er ikke i princippet forskellige. Man har da heller ikke i dette lovkompleks gjort noget som helst ved den private investering, den er stadig ukontrolleret, og den er stadig favoriseret af overordentlig lempelige skattefradragvilkår. Uanset hvad det er for en produktion, man vil sætte i gang — bolsjefarvede strikkepinde, eller hvad det ellers er, man kaster sig over — har man en skattebegunstigelse, der gør, at en hvilken som helst investering i den private sektor er favoriseret. Men når man kommer til den offentlige sektor, så skal der skæres ned i dette øjeblik, og det er så meget mere forkert og hoved-